

JUKKA BEHM

Cross

Pass

IHMEROIKA LEON

TAMMI

JUKKA BEHM

IHMENOIKA LEON

tammi
80 VUOTTA

© Jukka Behm ja Tammi, 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Graafinen suunnittelu: Laura Lyytinen
ISBN 978-952-04-5222-3
Painettu EU:ssa

*”Leon Brown on jumalten
lahja jalkapallolle.”*

- MORNING EXPRESS

Pyhän Ursulan sairaala, Weston, Iso-Britannia

Samana päivänä, jolloin Leon Brown syntyi maailmaan sinertävänä ja untuvaisen vauvannukan suojaamana, keskikenttämies Noel Baines suoritti tempun, jolla hän teki nimensä kerralla tunnetuksi jalkapalloa seuraavassa maailmassa.

Kaksikymmentäkolmevuotias Noel Baines, Hammersmith Unitedin tuore hankinta ykkösdivisioonan Weston Townista, ei ollut vielä herättänyt huomiota Englannin korkeimmalla sarjatasolla. Leonin syntymäpäivänä hän oli kuitenkin kentän kiistaton tähti. Hän tehtaili hattutempun neljän minuutin ja kahdentoista sekunnin ennätysajassa.

Baines viimeisteli jokaisen maaleistaan erikoisilanteista.

Ensimmäinen meni suoraan sisään hänen takatolpalle lähettämästään kierteisestä kulmapotkusta, ja toinen syntyi rangaistuslaukauksesta vasempaan alanurkkaan. Kolmannen hän teki nopeasti antamastaan vapaapotkusta neljäkymmenen kahden metrin etäisyydeltä maalista. Pallon lentorata laskeutui odottamattoman jyrkästi – veto näytti suuntautuvan kymmenennelle penkkiriville – ja peliväline upposi aivan maalikehikon kulmaan. Osuma nähtiin lukemattomina uusintoina urheilukanavien maalikimaroissa kaikissa maanosissa, sadoissa ja tuhansissa kuppiloissa ja kisakatsomoissa.

The London Sunin urheilusivuja siteeraten Bainesin suoritus oli ”ilmiömäinen”, ”huikea” ja ”vuosikymmenen riemukkain palloilotulitus”.

”Tähti on syttynyt”, otsikoi *Morning Express*. *Evening Sun* kiirehti julkaisemaan laajan henkilökuvan ”loisteliaasta virtuoosista”. Jutun ohessa lehden jalkapalloasiantuntija arveli, että Bainesin otteita ihaillaan jatkossa maajoukkueessa – kiintoisa päätelmä mieheltä, joka oli kauden alussa kuvannut Bainesia ikuiseksi entiseksi lupaukseksi, jonka pitäisi pelata pari porrasta alemmalla sarjatasolla.

Samana päivänä syntyi toinenkin tähti, vaikka kukaan ei sitä vielä silloin tiennyt.

Jos joku tiesi, niin hänen äitinsä. Äidit ovat usein sitä mieltä, että heidän lapsensa ovat erityisiä, eikä Leon Brownin äiti Allison ollut siitä poikkeus.

Vastasyntynyt Leon (jolla ei tosin vielä silloin ollut nimeä) nukkui äitinsä rinnan päällä Westonissa Pyhän Ursulan sairaalan synnytysosastolla. Hänen äitinsä oli pelästynyt edellisenä iltana kovia supistuksia ja ottanut taksin sairaalaan.

Pari tuntia myöhemmin hän oli synnyttänyt maailmaan lapsen. Painoa 2 950 grammaa ja pituutta 50 senttiä. Kaikki kunnossa, kaikki sormet ja varpaat tallella, aivan tavallinen tapaus.

Allisonin lankomies Jack Bright ojensi ruusupuskan Allisonin suuntaan ja avasi katonrajassa olevan television, joka näytti Takojien – Hammer-

smith Unitedin lempinimi – ja Barking Albionin välistä ottelua.

Allison sinnitteli viltin alla unen ja valveen raja-
mailla ja kuunteli hajamielisenä selostusta.

”Näkikö kukaan?” Jack Bright huusi Bainesin ensimmäisen maalin kohdalla. ”MITÄ? MITÄ? MITÄ? MITÄ siinä tapahtui? Sehän meni – meni suoraan sisälle. SUORAAN!!!”

Bainesin toisen maalin kohdalla hän hyppeli tasajalkaa. Allisonista tuntui, että koko sairaala tärisi.

Allisonin sisko Agatha istui tuolilla ikkunan äärellä anteeksipyytävän näköisenä. Hän heijasi sylissään Pikku-Waynea, Leonin viiden kuukauden ikäistä serkkupoikaa. Tai ei Pikku-Wayne ollut kovin pieni. Hän oli potra poika, samaa punakkaa ja jykeväniskaista sorttia kuin isänsä Jack. Wayne oli ollut syntyessään melkein kahden Leonin kokoinen ja muistutti yhä muhkeaa sunnuntaipaistia.

Kolmannen maalin kohdalla Jack Bright vain huusi. Mölinän seasta ei erottanut yhtään ymmärrettävää tavua. Synnytysosaston tuskanparkaisut olivat siihen verrattuna kuisketta.

”Ole hiljaa”, Agatha pyysi. ”Pikku-Wayne pelästyy.”

”KOLMAS MAALI! Se oli KOLMAS maali! Koolmaaas!!!”

Leon makasi silmät kiinni, mutta jokaisen Bainesin maalin kohdalla hän oli räkäissyt kuin paraskin jalkapallofani.

”Baines”, Allisonin lankomies selitti toivuttuaan hattutempun aiheuttamasta liikutuksesta. ”Noel Baines”, hän lisäsi. ”Meidän poikamme. Westonin OMA poika! Nyt KOKO maailma tuntee hänet.” Saatuaan hengityksensä tasattua hän muisti nostaa esille lempiaiheensa: ”Olenhan kertonut, että me pelasimme samassa joukkueessa?”

Hän vei kätensä sydämensä päälle ja ulisi liikkuneena: ”Oi, me taistellaan, aina taistellaan.... turpaan tulee, antaa tulla vaan... taistellaan ja kaadutaan, uudestaan ja uudestaan...”

Jack Bright tapaili Weston Townnin kannatuslaulua ja kuulosti siltä kuin pillahtaisi itkuun.

”Noel”, hän sanoi ja kääntyi tuoreen äidin suuntaan. ”Sinun pitää tehdä pojastasi Noel.”

”Enpä tiedä”, Allison sanoi väsyneesti. Hän ei olisi jaksanut kuunnella mölyä ja typeriä ideoita eikä varsinkaan molempia yhtä aikaa. Hän ei kestänyt juuri sillä hetkellä siskoaan ja tämän perhettä. Eikä kyllä ketään muutakaan.

”Baines on Westonin poikia.”

”Mitä sitten?”

”Ja teki hattutempun SAMANA päivänä, jona tuo syntyi”, hän sanoi ja nyökkäsi kääroä kohti. ”Ei muksulle voi antaa muuta nimeä kuin Noel.”

”Eikö?”

”EI TIETENKÄÄN! Noel. Pojan nimi olkoon NOEL.”

Allison ajatteli sanoa siskonsa miehelle, että pojasta tulisi mikä tahansa muu muttei Noel. Jotain

täysin päinvastaista. Allison oli kurkkua myöten täynnä jalkapalloa ja jalkapalloilijoita.

Pyöriteltyään asiaa, ajateltuaan Noelin täydellistä vastakohtaa hän sai oivalluksen, ja hymy piirtyi pitkästä ajasta hänen huulilleen.

Noel...leoN. Siinä se oli.

Leon Brown. Hänen kullannuppunsa nimi.

Noin 13 vuotta ja 10 kuukautta myöhemmin

Entinen Hammersmith Unitedin keskikenttämies ja nykyinen pelaaja-agentti Simon Steele tunnettiin pelivuosiensa aikana kepposteluistaan (kuten Noel Bainesin nappisten ruuvaamisesta vessan seinään ennen peliä) ja Vuoden karvaisin peffa-palkinnoista, joita hän pokkasi useana keväänä joukkueensa päättäjäisissä.

Steele oli myös keräilijä. Samalla innolla, millä hän kokosi täydellistä 70-luvun funkrock-vinyyliä kokoelmaansa, hän haali siipiensa suojaan lupauksia nuoria jalkapalloilijoita. Heidät hän kauppasi eteenpäin suurseuroille tai pienemmille seuroille, jos niillä oli iskeä riittävästi puntia tiskiinkin.

Uransa suurimman saaliin jäljille hän pääsi istuessaan kotitoimistossaan Lontoossa lähellä Tottenham Court Roadin ja Warren Streetin kulmausta. Kirjoituspöydän vieressä olevasta ikkunasta oli näköala vastapäiseen taloon ja sen alakerrassa olevaan Punjabi Palaceen, jossa Karva – Simonin pelivuosien lempinimi – nautti useimmiten lounaansa.

Harrastaessaan eräänä utuisena ja uneliaana ilta-päivänä työhönsä kuuluvaa aartenetsintää läppärinsä äärellä Steele löysi videoklipin, joka hänen oli pakko katsoa heti uudestaan.

Klipissä pienikokoinen poika asetteli kolme jalkapalloa riviin ja potkaisi ne yksitellen kohti pyöräilijää, joka ilmestyi kuin tyhjästä kuvan taustalle.

Ensimmäinen potku lennätti tarakalla olleen li-mutölkin ilmaan. Pyöräilijä vei toisen tölkin suunsa eteen kuin juodakseen, mutta seuraava pallo heitti tölkin kädestä. Kolmas pallo osui millintarkasti pyöräilijän hatun lippaan. Päähine lensi tiehensä ja paljasti kaljun pääläen.

Steele nosti jalkansa pöydälle ja otti mukavamman asennon. Hän siirtyi videoon, jossa sama poika pomputteli palloa istuskellessaan nurmikolla ja lueskellessaan kirjaa. Kun poika sulki kirjan ja ponkaisi pystyyn, hän potkaisi ensi töikseen pallon korkeuksiin ja otti sen haltuunsa päällään. Hän ei edes vilkaissut ylöspäin vaan tiesi millintarkasti, mihin pallo laskeutui.

Hyvä tavaton, Karva mietti. Hyvä tavaton.

Hän toisteli mielessään samaa litaniaa. Mitään muutakaan ei pulpahtanut mieleen.

Hyvä tavaton.

Videoita löytyi enemmänkin. Kikkailija-nimisellä kanavalla esiintyvä poika oli kesyttänyt pallon likimain täydellisesti. Hän pystyi tekemään sillä mitä vain ja millä tahansa ruumiinosalla: jalkaterällä, polvilla, päällä, niskalla, olkapäillä, vatsalla, hartioilla ja jopa nenällä. Avustajana oli usein sama mies kuin pyörävideolla.

Steele kääräisi kauluspaitansa hihoja ja jatkoi tutkimuksiaan. Kovin kummoisia katsojalukuja palloilusuuritukset eivät olleet keränneet, vaikka ne olivatkin maagisia. Steele tiesi toki varsin hy-

vin, että maailmaan mahtui monenlaista pomputtelijaa ja vain pieni osa heistä pärjäsi tositoimissa kentällä.

Pojassa oli silti jotain erityistä. Hän näki sen heti. Motoriikasta. Tavasta liikkua. Pallon hallinnasta.

Steele käveli ikkunan eteen ja jäi tuijottamaan ajatuksissaan Punjabi Palacen julkisivua, punakeltaisia, osin repalaisia teippauksia, jotka mainostivat vuodesta toiseen samaa lounastarjousta.

Hänen täytyi löytää tuntematon palloilija. Ilmi selvä piilossa pysytellyt timantti. Ajatus sellaisen olemassaolosta sai jalkapalloagentin olon levottomaksi.

Videoista ei selvinnyt, kuka niissä esiintyi, joten Steele pysäytteli kuvan sopivissa kohdin, tutki taustalla siintävää maisemaa ja etsi siitä johtolankoja.

Ensimmäinen askel olisi selvittää, missä videot oli kuvattu. Sitten, kenties, hän voisi löytää etsimänsä.

Niin yksinkertaista.

Yhdellä videolla ruohikkoisen alueen takana vi-lahti piippu. Paikkakunnalla oli tehdas tai voimala. Siinä kaikki. Tiedonrippeestä ei ollut paljon apua, sillä piippuja nousi vähän kaikkialla.

Steele toivoi, että johonkin otokseen olisi tal-lentunut mainostaulu tai taustalla kulkeva bussi. Jotain josta olisi voinut päätellä, missä kaupungis-sa poika asui.

Minun on *pakko* löytää hänet, Steele tuumi ja asetteli levysoittimeensa Kool and the Gangin *Good Timesin*. Hän toivoi musiikin rauhoittavan ajatukset, jotka hyrräsivät ylikierroksilla.

1.

Vanhan sanonnan mukaan Westonissa kasvaneista tulee joko autovarkaita tai jalkapalloilijoita.

Leon Brown oli kuullut sanonnan usein, asuihan hän Westonissa, nuhrisessa pikkukaupungissa, joka sijaitsee Lontoosta kaakkoon ja joka tunnettiin lähinnä hiilivoimaloiden piipuista ja autotehtaista. Leonin luokkakavereista joka toisen isä seisoi liukuhihnan äärellä ja lisäsi pultin tai suihkautti maalipilven lähestyviin autonrunkoihin. Muiden isäukoilla ei töitä sitten pahemmin ollutkaan.

Westonin keskustan tuntumassa nousi noen mustuttamia kolossimaisia kerrostaloja. Niiden varjoissa mutkitteli harmaanruskeita tiilitalorivejä, joiden sisätiloissa leijaili ikuinen märän koiran haju, vaikkei asukkailla olisi ollut lemmikkiä. Yhden tuollaisen taloletkan keskivaiheilla asui Leon tätinsä Agathan ja tädin miehen Jackin kanssa, jota Leon kutsui tosin mielessään peräpukamaksi.

Neljäs asukas oli Wayne, isäänsä Jackia monin tavoin muistuttava poika, jolle Leonilla oli myös useita vaihtoehtoisia nimityksiä.

Leon oli perheen ainoa Brown. Muut olivat Brighteja. Heidän kodissaan oli alakerrassa eteinen, olohuone ja keittiö, josta avautui luukku olohuoneeseen. Siitä Leon ojenteli Jackille ja Waynelle

tölkkejä, toasteja ja suklaapatukoita isän ja pojan katsellessa telkkarista lauantaisin futismatseja.

Agatha ja Jack nukkuivat toisessa yläkerran makuuhuoneista, toisessa nukkui Wayne. Pojat olivat jakaneet huoneen nuorempina, mutta enää he eivät mahtuneet samaan tilaan. Syy ei ollut pelkästään Waynen kuorsaus, joka piti hereillä puolta korttelia, vaan se yksinkertainen tosiasia, että ihmiset eivät aina tulleet toimeen keskenään. Leon ei pitänyt Waynesta, eikä Wayne hänestä, joten tilanne oli tasan.

Agatha Bright sen sijaan kuvitteli, että jos kaksi poikaa oli samanikäisiä, he viihtyvät toistensa seurassa.

”Wayne on *ihan* mukava. Kyllä te tulette toimeen, jos vähän yritätte”, Agatha tapasi sanoa eikä olisi voinut olla enempiä väärässä.

Leon oli lyhyt ja jäntevä, Wayne pitkä ja romuluinen. Leon oli hiljainen pohdiskelija, Wayne kovaääninen touhottaja.

Yhteisen taajuuden löytämistä ei taannut edes sama harrastus. Wayne pelasi jalkapalloa Weston Townin junnujoukkueessa, johon Jack ei ollut keppuuttanut Leonia. Leon vietti iltansa puistopeleissä ”ukkojen” kanssa, kuten hänen pelikaverinsa itseään kutsuivat.

Isänsä valmentama Wayne oli avauksessa jokaisessa pelissä. Waynen ei tarvinnut tulla vaihtoon edes silloin, kun hän ei jaksanut tehdä kentällä muuta kuin kiukutella. Saadessaan pallon hän kul-

jetti sitä, kunnes laukoi epätoivoisesti tai menetti pelivälineen. Waynen kautta pallo päätyi takuuvarmasti vastustajalle, eikä hän taistellut sitä takaisin. Hän levitti käsiään, löntysteli ja jätti puolustamisen muille.

Leon tiesi olevansa sata kertaa parempi pelaaja kuin Wayne, mutta Jackin mielestä Leonilla ei ollut *mitään* asiaa jalkapallokentälle.

”Toivoton tapaus”, tuumi Jack.

Jack Bright. Taksikuski ja futismies. Atleettinen ilmestys yhä 36-vuotiaana, ainakin omasta mielestään.

Mies, joka veti kesäisin vatsaa sisään ja rintakehää ulos ja muistutti takajaloilleen noussutta härkää. Hän piti huolen siitä, ettei kenellekään jäänyt epäselväksi, että hän oli jalkapalloilija. Entinen tosin. Sana *entinen* mainittiin hiljaa, jos ollenkaan.

”Kun pelasin Noel Bainesin kanssa”, hän tapasi aloittaa selostuksensa, jos hänen kyytiinsä, keltamustaan vinkuvajarruiseen Peugeottiin, hyppäsi paha-aavistamaton asiakas, joka ei ollut kuullut kuskinsa urheilusaavutuksista.

”Jaha.” ”Niinkö?” ”No jopas.”

Mitä muutakaan sellaiseen voi sanoa.

”Se vasta oli aikaa”, Jack jatkoi. ”Opetin Noelille hänen kuuluisan kierreportkunsu.”

Jack ”Luupää” Bright. Entinen pelimies. Melkein liigapelaaja, tarkensi Jack, jos pääsi luennoimaan aiheesta. Paino sanalla *melkein*. Nykyinen

valmentaja. Valmentamisesta hän ymmärsi Leonin mielestä yhtä paljon kuin meriahven skeittaamisesta.

On totta, että Jack oli ollut aikoinaan Weston Townin edustusjoukkueen sopimuspelaaja, mutta mainitsematta jäi, ettei hän ollut saanut peliaikaa seuran noustessa huippuvuotenaan toiseksi korkeimmalle sarjatasolle. Jack Bright oli nimetty viiteen peliin vaihtomieheksi, mutta hän ei ollut viilettänyt kentällä minuuttiakaan. Hän valahti reservijoukkueeseen, ja samalla pelipaikka valui kärjestä askel kerrallaan alemmaksi. Entisestä hyökkääjästä tuli entinen keskikenttämies ja lopulta entinen keskuspuolustaja.

Jack ei ollut erityisen nopea, mutta hän oli hakanut otsaansa vastustajan kalloihin ja maali-kehikkoon syöksyessään keskityksiin. Siinä syy Luupää-lempinimeen.

Jack ajoi työkseen taksia, valmensi vapaalla ollessaan Waynen joukkuetta ja vietti lopun ajan alakerran sohvalla telkkarin lumotussa seurassa.

Agatha veti jumppia autioituneessa kauppakeskuksessa toimivalla kuntosalilla. Hän lämmitteli muulle perheelle valmisruokia ja nakersi itse kasviksia ja pähkinöitä. Ruokapöydällä liinan alla oli piilossa keskeneräinen palapeli: kuva romanttisesta merenrantakaupungista. Hän kokosi sitä iltaisin pala palalta ja unelmoi matkustamisesta kuvan paikkaan. Jack ei ymmärtänyt vihjettä, eikä ollut vienyt perhettään koskaan rantalomalle Doveria pidemmälle.

Wayne lojui huoneessaan konsolipelien hypno-
tisoimana ja raivosi, jos peli ei edennyt suotuisasti.
Hän lähti kammiostaan vastahakoisesti treeneihin,
sillä ei erityisemmin pitänyt rehkimisestä. Koulussa
Wayne oli rallatellut pilkkalauluja Leonista, mutta
kun Leon oli kellistänyt hänet painimatsissa käy-
tävällä, Wayne oli muuttanut taktiikkaansa. Hän
käyttäytyi kuin Leonia ei olisi. Ei sanaakaan tälle
koulupäivän aikana, ei edes katsekontaktia.

Siinä lyhyesti kuvailtuna Leonin *niin sanottu*
perhe. Hänen äitinsä oli kuollut, eikä isästä ollut
tietoa. Jos Leon yritti tiedustella vanhemmistaan,
täti meni vaikeaksi ja vaihtoi kovalla tohinalla pu-
heenaihetta. Leonille oli tullut selväksi, ettei tie-
tyistä asioista kannattanut kysellä.

Menossa oli ihan tavanomainen tiistai-iltapäivä
Westonissa, sateinen ja harmaa. Kaupunki näytti
juuri niin kulahtaneelta ja väsyneeltä kuin se oli.

Saadakseen olla rauhassa Waynelta ja Jackilta
Leon oli siirtänyt ensin patjansa väliaikaisesti ja
sitten pysyvästi autotalliin. Hän oli raivan-
nut työkalujen, vanhojen puutarhakalusteiden,
liinavaatepussukoiden ja romun keskeltä itsel-
leen oman sopen ja rajannut reviirinsä hyllyillä ja
pahvilaatikkopinoilla. Omassa betonisessa yksiös-
sään hän sai olla rauhassa.

Leon loikoili patjallaan tyynypino selkäänsä vas-
ten ja katseli kansiota, johon hän oli koonnut leh-
tien urheilusivuilta saksimiaan leikkeitä. Hän luki

pelistä, jossa Weston Townin kasvatti Noel Baines oli taituroinut kuuluisan hattutemppunsa. Vaikka Leon tiesi jalkapallohistoriaan jääneestä suorituksesta, vasta nyt hän tajusi, että se oli tehty samana päivänä kuin hän syntyi.

”Leon, oletko siellä?”

”En.”

”Minä kuulen sinut kyllä.”

Ääni kuului Agathalle. Täti seiso i eteisessä ja koputti autotallin sivuoveen.

”Sinulla on tänään soittotunti.”

”Tiedän.”

”Oletko jo valmistautunut siihen?”

”Tietty.”

”En ole kuullut, että olisit soittanut mitään.”

”Minä soitin hiljaa.”

”Miten minusta tuntuu, etten usko sinua.”

Leon luovutti. Hän nosti seinään nojaavan kosketinsoittimen telineeseen, kytki siihen virran ja meni valikosta kohtaan, josta pääsi selaamaan tallennettuja kappaleita.

Hän laittoi soimaan äänittämänsä puolen tunnin mittaisen pätkän sormiharjoituksia ja pari kangertelevaa tulkintaa nuottivihkon kappaleista.

Soittimen alkaessa toistaa pimputtelua Leon vippasi tekniikkapallon ilmaan ja teki kymmenen pomppua jalkaterillä ja saman verran polvilla. Hän potkaisi pallon lähes kattoon asti ja otti sen haltuun päällä, pomputti sitä sitten hetken otsalla. Hän kyyristyi ja jätti pallon paikoilleen niska-

kuoppaan. Sieltä hän valutti sen selkää pitkin alas ja palautti takaisin niskaan. Hän jatkoi päällä pomputtelua samalla, kun laskeutui istumaan matolle, pukkasi sitten pallon eteenpäin ja otti sen vastaan oikealla jalalla.

”Soitatko sinä aina vain samaa kappaletta?”

Agathan ääni säikäytti Leonin. Pallo karkasi, harvinaista kyllä, ja osui hyllyyn. Sieltä se tiputti lasipurkin, joka räsähti koskettimien päälle ja sammutti musiikin.

”Mitä siellä tapahtuu?” Agatha huusi.

Tädin mielestä Leonilla piti olla hyödyllinen harrastus. Hänen päähänsä oli pinttynyt ajatus Leonin musikaalisuudesta, ja siksi hän oli ilmoittanut siskonpoikansa Cecilia Lemonhousen pianotunneille. Leon oli käynyt vanhan neidin mandariinien ja savukkeiden tuoksuisessa asunnossa kerran viikossa vuosien ajan edistymättä juuri ollenkaan.

”Ei mitään”, Leon vastasi.

”Ihan kuin jokin olisi mennyt rikki.”

”Pikku vahinko vain.”

”Voisitko, kiltti pieni, avata oven?”

Kiltti pieni. Ihan kuin hän olisi ollut jokin lemmikkieläin.

”Minun pitää keskittyä soittoläksyihini.”

”Mutta ethän sinä soita mitään.”

”No en kai, kun olet siellä kyttäämässä.”

TARINA POJASTA, JOSTA TULEE FUTISMAAILMAN KIRKKAIN TÄHTI.

13-vuotias Leon Brown asuu sukulaisperheensä luona pikkukaupungissa Isossa-Britanniassa. Hänen äitinsä on kuollut, ja isän ympärillä on aina leijunut salaperäisyyden verho. Leon pelaa puistopelejä aikamiesten kanssa ja kuvaa kikkailu-videoita tubeen. Lontoon suurseura Hammersmith Unitedin kykyjenetsijä vaikuttaa taiturista, ja lahjakas nuorukainen pestataan Hammersmithin akatemiaan. Pian koko futismaailma tuntee Leonin nimen. Kaikki haluavat palan hänen loistavasta tulevaisuudestaan, eikä menneisyyskään jätä Leonia rauhaan. Valokeilassa olemisessa on kääntöpuolensa, ja Leon saa huomata, ettei elämässä kaikki pyöri jalkapallon ympärillä.

Jukka Behmin nuortenromaani on kiinnostava kurkistus jalkapallomaailman kulisseihin. Futiskiemuroiden takaa paljastuu nuoruuden tärkeitä teemoja, kuten itsenäistymistä, kilpailua, ystävyyttä, epäonnistumisen pelkoa ja näyttämisen halua.

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-5222-3